

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2Cob/20/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8108223151
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Majerník
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8108223151.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Majerníka a členov senátu JUDr. Viery Zolákovej a JUDr. Andreja Radomského v spore žalobcu: H. J., R. H. J. D. XXXX, XXX XX P., A.: XXXXXXXX, zastúpený: Mgr. Valér Podolskij, advokát so sídlom Námestie slobody 1, 066 01 Humenné, IČO: 42039483, proti žalovanému: Xylo Machinery SK s.r.o., so sídlom Bardejovská 24, 080 01 Prešov, IČO: 31 733 085, zastúpený: JUDr. Anton Hajduk, advokát so sídlom Štúrova 101/5, 093 01 Vranov nad Topľou, IČO: 31992081, o zaplatenie 4.931,59 eur (148.569,- Sk) s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 17.7.2019, č. k. 18Cb/182/2008-456, zhodou hlasov členov senátu, takto

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok.
- II. Žalobcovi proti žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit:

„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 4.931,59 € s 14,25 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 2.778,20 € od 01.10.2007 do zaplatenia, s 14,25 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 1.657,54 € od 16.10.2007 do zaplatenia, s 14,25 % úrokom ročne zo sumy 495,85 € od 31.10.2007 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobcovi súd priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, pričom ukladá povinnosť žalovanému zaplatiť trovy konania žalobcovi s tým, že o výške tejto náhrady bude v zmysle § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania ustálil skutkový stav prejednávanej veci tak, že žalobca dodával právnomu predchodcovi žalovaného na základe objednávok drevnú hmotu, a to piliny a odrezky. Obchodnoprávny vzťah medzi stranami sporu prebiehal tak, že žalobca podľa objednávky, v ktorej bolo uvedené množstvo a cena, vystavil dodací list s uvedením množstva tovaru, ktorý šofér doručil následne žalovanému. Ten po odmeraní dodaného množstva tovaru doručil prostredníctvom toho istého šoféra žalobcovi svoj dodací list. Na základe dodacích listov žalovaný jedenkrát za dva týždne vystavil zbernú faktúru. Z dodacieho listu zo dňa 15.9.2007 je zrejmé, že žalovanému bola dodaná drevná hmota v celkovom množstve 302,200 priestorových metrov v hodnote 83.696,30 Sk. Faktúrou č. 2007/68 žalobca fakturoval právnomu predchodcovi žalovaného za piliny v množstve 158,70 priestorových metrov a za odrezky v množstve 143,50 priestorových metrov sumu 83.696,30 Sk. Z dodacieho listu zo dňa 30.9.2017 vyplýva, že žalovanému bola dodaná drevná hmota

v celkom množstve 180,400 priestorových metrov (piliny 95,00 priestorových metrov a odrezky 85,40 priestorových metrov) s vyčíslenou cenou za tovar vo výške 49.934,80 Sk. Z dodacieho listu zo dňa 30.9.2007 vyplýva dodanie drevnnej hmoty v množstve 50,700 priestorových metrov (piliny 30,70 priestorových metrov a odrezky 20,00 priestorových metrov) s vyčíslenou cenou za tovar vo výške 14.938,10 Sk. Uvedený tovar bol fakturovaný faktúrou č. 2007/80. Žalovaný výzvou zo dňa 26.3.2009 vyzval žalobcu na úhradu dlžnej sumy vo výške 519.599,- Sk titulom náhrady škody za fiktívne dodávky od žalobcu za roky 2006-2007 v celkovej výške 668.168,- Sk, s tým, že nárok žalobcu si s pohľadávkou žalovaného navzájom započítajú.

3. Na základe uvedeného skutkového stavu súd prvej inštancie vec na vec aplikoval ustanovenia § 409 ods. 1, § 447, § 580, § 581 ods. 2 a § 373 Obchodného zákonníka a vec právne posúdil tak, že žaloba je v celom rozsahu dôvodná. Súd mal za preukázané, že medzi žalobcom a právnym predchodcom žalovaného došlo k platnému uzatvoreniu kúpnej zmluvy, z ktorej vyplýval záväzok žalobcu dodať právnemu predchodcovi žalovaného tovar a žalovaný sa zaviazal zaplatiť žalobcovi kúpnu cenu za dodaný tovar. Žalovaný svoj záväzok zaplatiť kúpnu cenu nesplnil riadne a včas. Súd prvej inštancie mal za preukázané dodanie drevnnej hmoty v množstve uvedenom na dodacom liste zo dňa 15.9.2007, dňa 30.9.2007 a dňa 15.10.2007, keďže zamestnanci žalovaného potvrdili podpísanie uvedených dodacích listov a zároveň uvedená skutočnosť ani nebola medzi stranami sporná. Spornou ostala existencia vzájomnej pohľadávky žalovaného voči žalobcovi vo výške 668.168,- Sk titulom náhrady škody za nedodaný tovar, ktorú si žalovaný uplatnil voči žalobcovi vo výške žalobcom uplatnenej pohľadávky, a to prostredníctvom kompenzačnej námietky. Čo sa týka uvedenej kompenzačnej námietky súd prvej inštancie skúmal naplnenie predpokladov zodpovednosti žalobcu za škodu žalovaného (existenciu protiprávneho úkonu, spôsobenie škody a príčinnú súvislosť medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody), pričom dospel k záveru, že z vykonaného dokazovania nemal súd prvej inštancie preukázaný ktorýkoľvek z predpokladov zodpovednosti za škodu. Uviedol, že aj napriek tej skutočnosti, že žalovaný predložil listiny vyčísľujúce výšku tvrdenej škody, nepreukázal, že by táto bola spôsobená práve konaním žalobcu. Na základe uvedeného dospel k záveru, že žalovaný ohľadom tvrdenej existencie nároku na náhradu škody neunesol dôkazné bremeno. Súd prvej inštancie taktiež konštatoval, že žalovaným vznesená kompenzačná námietka je taktiež neurčitá čo do výšky ako aj do dôvodu plnenia, nakoľko žalovaný založil jej existenciu na základe fiktívnych pohľadávok. Podanie žalovaného, ktorým podal odpor voči platobnému rozkazu Okresného súdu Prešov č.k. 19Rob/423/2008-14 zo dňa 19.11.2008 posúdil súd prvej inštancie ako kompenzačnú námietku vzhľadom na vyjadrenia žalovaného a s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6MCdo/3/2010. Čo sa týka výzvy žalovaného zo dňa 26.3.2009 súd prvej inštancie konštatoval, že podmienkou započítania pohľadávok je vzájomnosť pohľadávok, existencia započítacieho prejavu niektorej zo zmluvných strán, ku ktorému dôjde po tom, čo sa pohľadávky stretli a spôsobilosť pohľadávok na započítanie, pričom v prejednávanom prípade podľa názoru súdu prvej inštancie nedošlo k započítaniu pohľadávok spôsobilých na započítanie, keďže existencia uvedených pohľadávok nebola súdu preukázaná. Záverom súd uviedol, že pohľadávka žalobcu na zaplatenie kúpnej ceny bola v konaní nesporná, pričom žalovaný nepreukázal opodstatnenosť vznesenej kompenzačnej námietky, preto súd žalobe vyhovel. Keďže žalovaný nesplnil svoj záväzok riadne a včas, dostal sa do omeškania s jeho splnením, v dôsledku čoho súd priznal žalobcovi právo aj na požadované úroky z omeškania z priznanej sumy v zákonnej sadzbe platnej k prvému dňu omeškania. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu voči neúspešnému žalovanému.

4. Voči predmetnému rozsudku v celom jeho rozsahu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný namietajúci nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, ktorým boli žalovanému porušené práva na spravodlivý proces, existenciu inej vady, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nevykonanie navrhnutých dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností, nesprávne skutkové zistenia, ku ktorým súd dospel na základe vykonaných dôkazov a nesprávne právne posúdenie vecí. Svoje podanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie sa v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal so všetkými relevantnými skutočnosťami a prihliadol iba na všeobecné konštatovanie protistrany v časti konania o vznesenej kompenzačnej námietke, ktoré neboli podložené žiadnymi relevantnými dôkazmi. Čo sa týka výsluchov svedkov p. Z. a p. L., tieto považoval žalovaný za tendenčné pre pomer svedkov k žalobcovi a mal za to, že uvedené dôkazy nemôžu byť vierohodnými. Žalovaný namietal, že súd prvej inštancie sa v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal s tým, že v čase podpisu dodacích listov, podpísaných p. Z., neprešlo žiadne auto žalobcu s drevnou hmotou cez vrátnicu žalovaného. Taktiež

sa nevysporiadal súd s tou skutočnosťou, že k fiktívnym dodávkam dochádzalo iba vtedy, keď bol obžalovaný Z. na pracovisku, pričom k dodávkam nedochádzalo, keď tento na pracovisku nebol. Aj dodací list vystavoval iba on. Žalovaný poukázal na evidenciu z vrátnice v dňoch, kedy sa uskutočnili fiktívne dodávky, z ktorej vyplýva, že auto žalobcu v uvedené dni cez vrátnicu žalovaného neprešlo, čo potvrdili aj strážnici. Žalovaný taktiež poukázal na to, že žalobca v konaní nepreukázal ani jeden príkaz na pracovnú cestu do závodu žalovaného a ani jeden jazdný kotúč, napriek tomu, že ho na to žalovaný vyzval a zároveň ani nevykázal žiadnu spotrebu a ani nepredložil doklady o svojich zásobách na drevnú hmotu. Žalovaný uviedol, že všetky fiktívne dodávky boli preukázané audítorskou službou a všetky platby za fiktívne dodávky boli poukázané na účet žalobcu. Žalovaný namietal, že doložil množstvo listín a výsluchov, ktoré pri odôvodnení súd prvej inštancie opomenul a konštatoval, že žalovaný nepredložil relevantné dôkazy na preukázanie svojho nároku. Čo sa týka namietanej inej vady konania, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci žalovaný uviedol, že súd pri svojom rozhodovaní prihliadol aj na výsledok konania v trestnej veci vedenej Okresným súdom Prešov pod sp.zn. XXT/XX/XXXX, v ktorej bol dňa 19.6.2019 vyhlásený rozsudok, ktorým bol žalobca ako jeden z obžalovaných oslobodený spod obžaloby pre pochybnosti v prospech obvineného. Uvedený rozsudok ale nenadobudol právoplatnosť, nakoľko bol napadnutý odvolaním prokurátora. Žalovaný uviedol, že v konaní vo veci samej presadil to, aby sa predmetné konanie neprerušovalo a pokračovalo bez ohľadu na nerozhodnutú trestnú vec, preto mal súd prvej inštancie v predmetnom konaní rozhodnúť podľa dôkazov predložených v tomto konaní. Žalovaný taktiež namietal, že súd nevykonal dôkazy navrhnuté v podaniach z 22.5.2012, 20.6.2012, 18.9.2012, 12.4.2013 a 20.3.2015 a ani sa nevyjadril k žalovaným predloženým listinným dôkazom z trestného spisu XXT/XX/XXXX. Mal za to, že z dôvodu zmeny procesného predpisu a zákonného sudcu došlo k porušeniu princípu rovnosti zbraní v neprospech žalovaného. Namietal nevyhodnotenie žalovaným predložených dôkazov, ktoré následne súd nedal do vzájomnej súvislosti, v dôsledku čoho dospel k nesprávnym hodnoteniam dôležitosti a pravdivosti dôkazov. Uviedol, že podanie z 26.3.2009 bolo žalobcovi riadne doručené a spôsobili započítanie vzájomných pohľadávok, pričom k určitosťi uvedeného úkonu žalovaný uviedol, že z výzvy je jednoznačná výška žalovaným uplatnenej pohľadávky voči žalobcovi v sume 148.569,- Sk, vôľa žalovaného započítať vzájomné pohľadávky a prílohou predmetného podania bol zoznam fiktívne vystavených faktúr, preto mal za to, že k 30.3.2009 zanikol nárok žalobcu voči žalovanému, a preto mala byť žaloba zamietnutá. Žalovaný namietal, že súd prvej inštancie uvedený úkon vôbec nevyhodnotil. K nesprávne zistenému skutkovému stavu na základe vykonaných dôkazov žalovaný uviedol, že všetci svedkovia v trestnom konaní vypovedali pod prísahou, preto bolo na mieste, aby aspoň jedným argumentom bola ich výpoveď súdom spochybnená, k čomu však nedošlo. Čo sa týka nesprávneho právneho posúdenia veci žalovaný je toho názoru, že súd nesprávne interpretoval obsah právnej normy, ktorá posudzuje atribúty vzniku škody ako aj náležitosti započítania. Podľa názoru žalovaného v konaní bolo preukázané naplnenie podmienok § 373 Obchodného zákonníka v spojení s porušením právnej povinnosti podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalovaný uviedol, že mu bola spôsobená škoda, čo vyplýva zo správy z auditu, výpovedi členov audítorskej skupiny, pričom samotná výška bola číselne preukázaná. Protiprávny úkon bol preukázaný svedeckými výpoveďami svedkov v trestnom konaní, keďže z nich vyplýva, že dodávky z fakturovaným tovarom nikdy neprešli cez vrátnicu žalovaného. Žalovaný nesúhlasil s hodnotením súdu, že vnesená kompenzačná námietka je neurčitá a nespĺňa náležitosti podľa § 580 Občianskeho zákonníka. Na základe uvedených skutočností žalovaný navrhol aby odvolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie prípadne ho zmenil s tým, že žalobu zamietla a priznáva žalovanému náhradu trov oboch konaní v rozsahu 100 %.

5. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu zo dňa 27.9.2019 uviedol, že odvolanie žalovaného považuje v celom rozsahu za nedôvodné. Žalobca poukázal na to, že žalovaný ani sám nevie titulom akého nároku kompenzačnú námietku uplatňuje, nakoľko najskôr uvádza, že sa jedná o náhradu škody a na inom mieste odvolania, že sa jedná o bezdôvodné obohatenie. Taktiež uvádza, že list z 26.3.2009 smerujúci k započítaniu pohľadávok mu nikdy nebol doručený, teda nemohol vyvolať žiadne právne účinky započítania pohľadávok. Vzhľadom na uvedené navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť.

6. Žalovaný v replike k odvolaniu zo dňa 10.10.2019 uviedol, že žalobca klame, keď udáva, že mu list z 26.3.2009 nebol doručený. Poukázal na svoje podanie s označením „Doplnenie záverečnej reči zo dňa 8.7.2019“, v ktorom z opatrnosti predložil predmetnú doručenkú, z ktorej vyplýva, že žalobca prevzal započítací prejav dňa 30.3.2009. Vzhľadom k tomu, že žalobca sa nevyjadril k žiadnemu z odvolacích dôvodov žalovaného, v ostatnom rozsahu zotrval na svojich tvrdeniach uvedených v odvolaní.

7. Žalobca v duplike zo dňa 28.10.2019 uviedol, že sa pridrižiava vecných argumentov popísaných v napadnutom rozsudku, ktorý považuje za správny a k argumentom zo strany žalovaného sa vyjadrovať nebude.

8. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) prejednal odvolanie podané žalovaným bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP. Nariadenie pojednávania si nevyžadovala potreba zopakovania alebo doplnenia dokazovania, ani nevyžadoval si takýto postup dôležitý verejný záujem. Odvolací súd pritom pri prejednaní podaného odvolania vychádzal zo zásad daných aplikáciou ust. § 378 ods. 1, § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP. Bol teda viazaný rozsahom podaného odvolania ale aj odvolacími dôvodmi, pričom výnimkou z takejto viazanosti odvolacími dôvodmi sú len vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, na ktoré odvolací súd prihliadne, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené.

9. Odvolací súd konštatuje, že v konaní vo veci samej nebol sporný nárok žalobcu na zaplatenie sumy 4.931,59 eur z dôvodu, že žalovaný uvedený nárok nerozporoval a zároveň žalobca pohľadávku voči žalovanému z titulu nezaplatenej kúpnej ceny za dodávku drevnej hmoty od 15.9.2007 do 15.10.2007 preukázal listinnými dôkazmi špecifikovanými v napadnutom rozhodnutí.

10. Úspech obrany žalovaného tak bol podmienený preukázaním jeho nároku voči žalobcovi na zaplatenie sumy 4.931,59 eur titulom nároku na náhradu škody uplatneného vo forme kompenzačnej námietky, ktorú si žalovaný uplatnil podaním zo dňa 7.4.2011 a bližšie špecifikoval v podaní zo dňa 23.10.2012, v ktorom uviedol zoznam faktúr, ktoré boli žalovaným uhradené, avšak drewná hmotá v zmysle tam špecifikovaných dodacích listov podľa vyjadrenia žalovaného mu nebola dodaná. Z tvrdení žalovaného vyplýva, že tento nemá voči žalobcovi žiaden dlh z dôvodu, že na základe auditu v roku 2007 bolo zistené, že mnoho dodávok žalobcu v rokoch 2006-2007 neprešlo cez vrátnicu, pričom žalovaný ich zaplatil žalobcovi na základe dodacích listov. Žalovaný škodu vyčíslil v sume 668.168,- Sk a zároveň uviedol, že uvedený skutok vyšetruje Krajské riaditeľstvo PZ, Úrad justičnej a kriminálnej polície PZ v Prešove pod sp.zn. Č.:F.-XX/OEQ-XXXX. V podaní zo dňa 7.4.2011 žalovaný uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že žalobca si uplatnil nižší nárok ako je jeho pohľadávka voči žalobcovi, oznamuje súdu, že z celkovej výšky jeho pohľadávky v sume 668.168,- Sk si kompenzačnou námietkou uplatňuje iba sumu 148.569,- Sk, pričom zdôraznil, že kompenzačnú námietku je potrebné považovať za procesnú obranu a nie za protižalobu vo veci samej. Na uvedenom závere zotrval aj v podaní zo dňa 19.2.2013. Žalovaný podaním zo dňa 12.4.2013 žiadal, aby súd prvej inštancie vykonal navrhované dokazovanie prečítaním svedeckých výpovedí z trestného konania vedeného Okresným súdom Prešov pod sp.zn. XXT/XX/XXXX, a to vrátnikov E., M., F., H., R., Š., C., D., L., R., F., L. C. M., ako aj vodičov F., G., H., E. a výpovede audítorov A. F. a A.. Taktiež navrhoval, aby súd oboznámil výpovede z trestného konania p. J., A. J., Š., K.F., A. Š. a p. F.. Žiadal, aby súd vykonal dôkaz prečítaním 4 faktúr žalovaného, v ktorých sa nachádza 21 fiktívnych dodávok, ktoré sú predmetom kompenzačnej námietky. Poukázal na to, že všetky tieto dodacie listy boli podpísané p. Z., preto žiadal o vykonanie dôkazu evidencie dochádzky do práce p. Z.. Žalovaný navrhoval vykonanie dôkazu prečítaním predloženej evidencie z vrátnice, kedy sa vykonali fiktívne dodávky, ktoré sú predmetom kompenzačnej námietky, z ktorých malo vyplývať, že nákladné auto žalobcu ŠPZ P.-XXX-P. s prívesom P.-XXX-T. nebolo evidované na vrátnici. Navrhoval taktiež oboznámiť obsah znaleckého posudku znalca A. E. V. a zabezpečiť ako dôkaz knihu evidencie zásob, záznam o prevádzke motorového vozidla vodiča L., kotúče o zázname z prevádzky nákladného motorového vozidla. Zároveň uviedol, že v prípade, ak bude mať súd pochybnosti o nároku žalovaného, navrhol doplniť dokazovanie o vykonanie znaleckého posudku z odboru účtovníctva. Uvedené návrhy zopakoval aj podaním zo dňa 20.3.2015. Podaním zo dňa 3.6.2019 žalovaný predložil do spisu listiny zo spisu vedeného na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. XXT/XX/XXXX, a to zápisnicu z výsluchu A. J. zo dňa 18.1.2012, zápisnicu z výsluchu A. F., A. R. X. z 30.5.2012, záver znaleckého posudku A. E. V., zistenie interného auditu, zoznam vrátnikov s prehľadom smien a ich dochádzku, zápisnicu z pojednávania zo dňa 20.3.2013, v ktorej sú uvedené svedecké výpovede vrátnikov z trestného konania, evidenciu vozidiel z vrátnice, t.j. z príslušných dní, kedy sa podľa vyjadrenia žalovaného vykonali fiktívne dodávky, zápisnicu o výsluchu žalobcu zo dňa 18.1.2012 a zápisnicu o výsluchu vodiča L. z 5.12.2007. Na pojednávaní dňa 17.7.2019 žalovaný na výzvu súdu, akým titulom si uplatňuje námietku voči nároku žalobcu, či sa jedná o započítaciu, kompenzačnú námietku alebo o vzájomný návrh uviedol, že dňa 26.3.2009 si listom adresovaným žalobcovi započítal svoju pohľadávku titulom náhrady škody spôsobenej uhradením faktúr žalobcu za fiktívne dodávky drevnej hmoty voči pohľadávke žalobcu na zaplatenie kúpnej ceny, pričom uvedenú skutočnosť si v predmetnom konaní uplatnil kompenzačnou

námietkou len do výšky pohľadávok, ktorá je žalovaná žalobcom. Zároveň uviedol, že predložil všetky relevantné dôkazy, ktoré súvisia s tým, že tovar, ktorý bol fakturovaný a ktorý bol zaplatený, nikdy nedošiel do fabriky, nakoľko vo fabrike je jediná vrátnica, z ktorej vrátnici v trestnom konaní vypovedali, že neexistuje, aby jediné auto prešlo vrátnicou žalovaného bez toho, aby nebolo evidované. Taktiež žalovaný poukázal na to, že žalobca nepreukázal, že by vodič, ktorý mal dopraviť drevnú hmotu do fabriky žalovaného disponoval príkazom na jazdu a taktiež uvedené nebolo preukázané ani kotúčom z jazdy. V závere uvedeného pojednávania strany sporu uviedli, že žiadna z nich nemá návrhy na doplnenie dokazovania.

11. K uvedenému odvolací súd uvádza, že žalovaný je oprávnený v prebiehajúcom spore uplatniť si kompenzačnou námietkou pohľadávku, ktorú možno jednostranne započítať proti žalobou uplatnenej pohľadávke podľa § 358 a nasl. v spojení s § 580 a 581 Občianskeho zákonníka. Podstatou započítania a s tým spojenou kompenzačnou námietkou je tá skutočnosť, že žalovaná strana nepopiera nárok žalobcu, proti ktorej započítanie smeruje. Po vznesení predmetnej námietky je súd povinný sa s ňou vysporiadať v súlade s ustanoveniami hmotného práva. V prejednanom spore ako vyplýva z viacerých podaní žalovaného tento vzniesol kompenzačnú námietku len do výšky žalobcom uplatnenej pohľadávky, preto sa jedná len o procesnú obranu žalovaného a nie o jeho vzájomnú žalobu. Na základe uvedeného tento úkon nemusí spĺňať náležitosti žaloby, nezakladá prekážku litispendencie, nevyvoláva účinky začatia konania a v jeho dôsledku nevzniká poplatková povinnosť. V súvislosti s uvedeným je však nevyhnutné uviesť, že meritórne rozhodnutie súdu v takomto spore nepredstavuje vo vzťahu k pohľadávke žalovaného prekážku *res iudicata* v zmysle § 230 CSP. (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajanková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, str. 550) Kompenzačný úkon žalovaného a jeho účinky sa v konaní vo veci samej posudzujú ako predbežná otázka.

12. Súd prvej inštancie účinky uplatnenej kompenzačnej námietky riešil v nadväznosti na skutkové zistenia získané z vykonaného dokazovania. V nadväznosti na uplatnené odvolacie dôvody sa žiada uviesť, že skutkovým základom každého súdneho rozhodnutia je v zmysle ust. § 215 ods. 1, 2 CSP súhrn skutkových zistení, ku ktorým súd dospel v priebehu súdneho konania. K skutkovým zisteniam súd dospieva posúdením (vyhodnotením) skutkových poznatkov. Skutkové poznatky súd získava v sporovom procese predovšetkým dokazovaním. Civilný proces sporový sa okrem iného riadi princípmi dispozičným a prejednacím, princípom kontradiktórnosti, princípom koncentrácie a s ním spojeným princípom formálnej pravdy. Aj pre toto sporové konanie treba zdôrazniť to, že súd nevystupuje v pozícii aktívneho vyšetrovateľa, ale v pozícii arbitra, ktorý zistí skutkový stav len z komponentov, ktoré do konania dodali sporové strany. Úlohou súdu nie je aktívne vyhľadávať skutkové zistenia a snažiť sa o poznanie „objektívnej“, či „materiálnej“ pravdy, ale zistiť skutkový stav v miere primeranej procesnej aktivite sporových strán. Pre súd je rozhodujúcim to, aký skutkový stav vyplynul zo zhromaždených prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany v čase, keď dochádza k rozhodovaniu. Z pohľadu úspechu v spore tak ide o to, ktoré z objektívne relevantných skutočností svedčiacich v prospech strany sporu sa tejto strane do vyhlásenia rozsudku podarilo súdu preukázať, resp. dosiahnuť to, aby ich súd vyhodnotil v jej prospech. Tu sa žiada poukázať na to, že žalovaný v tomto konaní v podstate produkoval totožné dôkazy, ktoré sa vykonávali aj v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. XXT/XX/XXXX. Súd prvej inštancie zhromaždil dôkazy podľa procesnej iniciatívy sporových strán v konaní, a tieto zhromaždené dôkazy vyhodnotil aj v zmysle zásad hodnotenia dôkazov vyplývajúcich z ust. § 191 ods. 1 CSP. Hodnotiacia úvaha súdu prvej inštancie podľa odvolacieho súdu zodpovedala zásadám formálnej logiky a je preskúmateľná aj v inštančnom postupe odvolacím súdom. Súd prvej inštancie dal v dôvodoch rozhodnutia odpoveď, akým spôsobom hodnotil dôkazy relevantné pre zodpovedanie otázky základu nároku uplatneného žalovaným na započítanie proti pohľadávke žalobcu.

13. Podľa § 358 Obchodného zákonníka na započítanie sú spôsobilé pohľadávky, ktoré možno uplatniť na súde. Započítaniu však nebráni, ak je pohľadávka premlčaná, ale premlčanie nastalo až po dobe, keď sa pohľadávky stali spôsobilými na započítanie. Obchodný zákonník neobsahuje komplexnú úpravu započítania, preto je nevyhnutné pri aplikácii ustanovení Obchodného zákonníka o započítaní prihliadať aj na všeobecnú právnu úpravu započítania v ustanovení § 580 a 581 Občianskeho zákonníka. S poukazom na uvedené zákonné ustanovenia právnym predpokladom započítania je existencia vzájomných pohľadávok, ktoré sú spôsobilé na započítanie a vzájomne sa kryjú. Pod pojmom vzájomné pohľadávky je nevyhnutné rozumieť také pohľadávky, pri ktorých tie isté osoby ako veriteľ a

dĺžník majú v záväzkovom vzťahu, spravidla na základe iného právneho vzťahu, opačné postavenie. Vzhľadom na uvedené je nevyhnutné konštatovať, že súdy pri uplatnení kompenzačnej námietky vo forme započítania pohľadávok sú povinné skúmať jednak existenciu pohľadávky žalobcu ako aj existenciu žalovaným uplatnenej pohľadávky. V prejednávanom prípade žalovaný uplatnil pohľadávky voči žalobcovi titulom náhrady škody, ku ktorej malo dôjsť v dôsledku fiktívnych dodávok drevnej hmoty, za ktorú žalovaný žalobcovi zaplatil kúpnu cenu. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalovaný nepreukázal naplnenie predpokladov zodpovednosti žalobcu za škodu žalovaného, teda uzavrel, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno čo sa týka preukázania existencie škody na strane žalovaného a taktiež neunesol dôkazné bremeno ani ohľadom porušenia povinnosti žalobcu dodať tovar deklarovaný v dodacích listoch podľa § 373 Obchodného zákonníka. Na základe uvedených záverov súd prvej inštancie vec posúdil tak, že žalovaný síce urobil započítací prejav, avšak nemal spôsobilú pohľadávku na započítanie, ktorej existenciu by súdu preukázal. Odvolací súd sa s uvedenými závermi súdu prvej inštancie stotožňuje, pričom poukazuje na to, že súd prvej inštancie pri posudzovaní dôvodnosti kompenzačnej námietky vychádzal okrem iného aj z listinných dôkazov doložených žalovaným dňa 3.6.2019, pričom sa jednalo o listiny zo spisu vedeného Okresným súdom Prešov sp.zn. XXT/XX/XXXX, a to najmä o zápisnice z výsluchu svedkov - vrátnikov žalovaného, auditórov, žalobcu, p. L. (vodiča vo firme žalobcu), ako aj zo záverov znaleckého posudku A.. V., evidencie vozidiel z vrátnice a z výsledku auditu zo dňa 31.12.2007. Odvolací súd dáva do pozornosti tú skutočnosť, že žalovaný v predmetnom konaní nepredložil žiaden iný dôkaz na preukázanie svojho nároku ako tie, ktoré boli súčasťou spisového materiálu v trestnej veci sp.zn. XXT/XX/XXXX a s ktorými by sa trestný súd nevysporiadal, pričom tento dospel k záveru, že v konaní nebolo preukázané, že by obžalovaný, teda aj žalobca, spáchali skutok, ktorý sa im kladie za vinu a ktorý je totožný so skutkom, na základe ktorého si žalovaný uplatnil nárok na náhradu škody, teda že zo strany žalobcu došlo k fiktívnemu dodaniu tovaru, napriek tomu, že žalovaný za tento tovar zaplatil kúpnu cenu.

14. Odvolací súd poukazuje na to, že rozsudkom Okresného súdu Prešov sp.zn. XXT/XX/XXXX z 19.6.2019 bol žalobca ako aj p. Z. a p. F. oslobodený spod obžaloby podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku, teda z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný. Voči predmetnému rozhodnutiu podal odvolanie prokurátor, o ktorom bolo rozhodnuté uznesením Krajského súdu v Prešove č.k. XTo/XX/XXXX-XXXX zo dňa 11.12.2019 tak, že odvolací súd odvolanie prokurátora podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné. V odôvodnení uvedeného uznesenia odvolací súd konštatoval, že „V danom prípade oproti sebe stoja dve protichodné verzie žalovanej trestnej činnosti. Na jednej strane sú výpovede obžalovaných Z., F., J., v ktorých tvrdia, že nedošlo ku spáchaniu skutkov tak, ako sú uvedené v obžalobe, vodičov obžalovaných F. a J. a to E. S., K. L., R. F. o uskutočňovaní prepráv drevenej štiepky, spôsobu, akým vchádzali do areálu poškodeného a na druhej strane výsluchy ďalších svedkov, či už vrátnikov poškodeného alebo vodičov iných dodávateľských firiem, ktorí tvrdili, že do areálu poškodeného bolo možné vojsť s nákladným vozidlom len po jeho zapísaní do evidencie vozidiel vedeného na vrátnici poškodeného, teda sa jedná o situáciu „tvrdenia proti tvrdeniu“. Svedok K. F., ktorý pracoval u poškodeného ako vrátnik - hasič, pri svojom výsluchu naopak tvrdil, že niekedy sa stalo aj jemu osobne, že do areálu závodu pustil vozidlo s materiálom bez toho, aby ho zaevidoval na vrátnici do príslušnej evidencie. Toto sa stávalo podľa jeho vedomostí aj iným jeho kolegom, čo zistil tak, že keď sa menila zmena, bolo zrazu na výstupe z firmy vozidlo, ktoré nebolo pracovníkom predchádzajúcej zmeny do evidencie zapísané. Odvolací súd ani po vykonaní všetkých do úvahy prichádzajúcich a možných dôkazov a na základe výsledkov už uskutočneného dokazovania nemôže spoľahlivo /teda bez rozumných a dôvodných pochybností/ uzavrieť, že sa stali skutky, ktoré sú predmetom obžalobného návrhu.“

15. S poukazom na právoplatné rozhodnutie v trestnej veci Okresného súdu Prešov sp.zn. XXT/XX/XXXX zo dňa 19.6.2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove sp.zn. XTo/XX/XXXX zo dňa 11.12.2019, odvolací súd konštatuje, že vzhľadom na skutočnosť, že v civilnom konaní vo veci posúdenia dôvodnosti žalovaným uplatnenej kompenzačnej námietky, neboli zo strany žalovaného predložené súdu prvej inštancie iné dôkazy ako boli dôkazy nachádzajúce sa v spisovom materiáli vyššie uvedenej trestnej veci, preto nebolo možné na základe týchto dôkazov konštatovať, že žalovaný uniesol dôkazné bremeno čo sa týka tej skutočnosti, že žalovaný porušil svoju povinnosť zo záväzkového vzťahu tým, že žalobcovi fakturoval dodanie tovaru, napriek tomu, že by tento tovar reálne nedodal, keďže k uvedeným skutkovým záverom nedospel ani trestný súd na základe totožných dôkazov. Odvolací súd si je vedomý tou skutočnosťou, že v zmysle § 193 Civilného sporového poriadku je súd viazaný iba rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin a o tom, kto ich spáchal, avšak

za skutočnosti, že vychádza z totožných dôkazov ako boli dôkazy v trestnej veci nemôže dospieť k odlišným skutkovým záverom k akým dospel trestný súd. Len pre úplnosť odvolací súd dodáva, že v civilnej veci z výsluchu svedka Z. vyplýva, že tento podpisoval dodacie listy, avšak na mesačnej báze sa uskutočňovala inventarizácia, pričom túto vykonávala komisia zložená s p. F., z majstrov drevoskladu a zo zamestnancov, ktorí pracovali na oddelení nákupu, pričom v rámci inventarizácie neboli zistené nezrovnalosti v množstve tovaru na sklade. Pri danom množstve tovaru, ktorý podľa žalovaného mu nebol žalobcom dodaný, nejde o zanedbateľné množstvo, ktoré by bolo možné prehliadnuť, na základe uvedeného by táto komisia už pri mesačných inventarizáciách musela konštatovať nedostatky na sklade, k čomu však nedošlo. Dodaniu tovaru svedčili aj výpovede žalobcu a svedkov R. a L.. Žalovaný postavil svoj nárok na základe výsledkov auditu, ku ktorým tento dospel na základe nezrovnalosti na vstupnej bráne, teda z dôvodu, že vozidla žalobcu neboli zapísané ako vozidla vstupujúce do areálu žalovaného. Žiadnymi inými dôkazmi však tento nárok potvrdený nebol. Na základe uvedených skutočností odvolací súd dospel k rovnakému záveru ako súd prvej inštancie, že žalobca neunesol dôkazné bremeno čo sa týka preukázania vzniku škody a porušenia povinnosti žalobcu dodať tovar, preto kompenzačnú námietku vyhodnotil ako nedôvodnú.

16. Čo sa týka odvolacích námietok žalovaného spočívajúcich v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia z dôvodu, že súd sa nevysporiadal s tvrdením žalovaného o absencii evidencie vozidiel žalobcu na vrátnici žalovaného a s tým spojenými dôkazmi o výsluchoch vrátnikov ako aj s tvrdením, že k fiktívnym dodávkam dochádzalo iba v prípade, keď svedok Z. bol na pracovisku, odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne konštatoval neunesenie dôkazného bremena zo strany žalovaného ohľadom predpokladov vzniku nároku na náhradu škody, následkom čoho nebola preukázaná existencia pohľadávky, ktorú si žalovaný uplatnil kompenzačnou námietkou voči nároku žalobcu, keďže v konaní neboli tvrdenia žalovaného bezpochyby preukázané a tieto boli spochybnené ostatnými vykonanými dôkazmi. Neunesenie dôkazného bremena ohľadom tvrdených skutočností je na ťarchu strany, ktorá ním tvrdené skutočnosti nepreukáže a následkom uvedeného stavu je neúspech vo veci samej. V prejednávanom prípade žalovaný neunesol dôkazné bremeno ohľadom tej skutočnosti, že p. Z. podpisoval fiktívne dodávky drevnej hmoty a že zo strany žalobcu nedošlo k dodaniu tovaru, napriek tomu, že tento disponuje podpísanými dodacími listami zo strany žalovaného. Z pojednávania zo dňa 17.6.2019, ako aj 17.7.2019 vyplýva, že žalovaný nenavrhol žiadne ďalšie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, preto odvolací súd napadnuté rozhodnutie považoval za vecne správne a zároveň mal za to, že súd prvej inštancie vychádzal zo skutkového stavu, ktorý bol zistený na základe dôkazov navrhnutých stranami sporu.

17. Čo sa týka námietky žalovaného, že v konaní došlo k inej vade konania spočívajúcej v tom, že súd vykonával dokazovanie aj po tom, čo uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené, pričom táto vada mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, odvolací súd konštatuje, že uznesenie o skončení dokazovania je procesným uznesením o vedení konania, ktorým súd nie je viazaný v zmysle § 237 ods. 2 Civilného sporového poriadku, preto aj po vyhlásení dokazovania za skončené za predpokladu, že to považuje za potrebné, môže vykonať ďalšie stranami sporu navrhnuté dôkazy. Odvolací súd však poznamenáva, že na pojednávaní dňa 17.7.2019 nedošlo k vykonávaniu dôkazov a súd prvej inštancie iba odstraňoval nezrovnalosti čo sa týka podaní žalovaného o kompenzačnej námietke.

18. Odvolací súd sa stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie, že zo strany žalovaného nedošlo k preukázaniu existencie jeho nároku, a preto ani nemohlo dôjsť k platnému započítaniu pohľadávky žalovaného, keďže táto nebola v konaní preukázaná. Z uvedeného dôvodu nedošlo k zániku pohľadávky žalobcu a súd prvej inštancie vo veci správne rozhodol, ak žalobcovi priznal nárok na zaplatenie sumy 4.931,59 eur s príslušenstvom. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny postupom podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku potvrdil. Správnemu rozhodnutiu vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o náhrade trov konania.

19. Žalobca bol v predmetnom konaní úspešný a vznikol mu nárok na náhradu trov konania. Súd len poznamenáva, že žalovaný neuvádzal žiadne konkrétne odvolacie dôvody voči výroku II. rozsudku súdu 1.inštancie o nároku na náhradu trov konania. Preto výrok o priznaní náhrady trov konania žalobcovi zodpovedá § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP.

20. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v súlade s ustanovením § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods.1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu.

21. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).